

Παναγιώτης Μαυροειδής

Η πρόστυχη πρόκληση των δυναστών της ΕΕ, των τοκογλύφων του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, δεν βρίσκει την απάντηση που της αρμόζει από μεριάς της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Και αυτό παρά τις εκφρασμένες διαθέσεις στον ελληνικό λαό, να μην υποκύψει στους εκβιασμούς, στις προσβολές και την τρομοκρατική κινδυνολογία.

Μετά από ένα αποπροσανατολιστικό παιχνίδι με τις λέξεις και τις φράσεις, η ελληνική κυβέρνηση, υπέβαλε επίσημα τελικά αίτηση για την **παράταση ισχύος του ισχύοντος “προγράμματος βοήθειας”** («master financial assistance facility agreement», πόσα ονόματα πιά!), για έξι μήνες, έως ότου συμφωνηθεί νέο “πρόγραμμα”.

Την επιστολή του υπουργού Οικονομικών Γιάννη Βαρουφάκη, η οποία συνοδεύει το ελληνικό αίτημα παράτασης, δημοσιοποίησε το Reuters.

Σύμφωνα με το σχετικό δημοσίευμα:

*«Οι ελληνικές Αρχές αναγνωρίζουν ότι οι διαδικασίες που συμφωνήθηκαν από την προηγούμενη κυβέρνηση **διακόπηκαν** από τις προεδρικές και τις εθνικές εκλογές και ως εκ τούτου ορισμένες από τις τεχνικές συμφωνίες ακυρώθηκαν».*

Είναι μια έμμεση αναγνώριση ότι η ελληνική κυβέρνηση δε θέτει θέμα τερματισμού των προηγούμενων δεσμεύσεων, αλλά, αντίθετα, αναγνωρίζει την ανάγκη να δημιουργηθεί “τεχνική σύνδεση” με προηγούμενες “μεταρρυθμίσεις”.

Κεντρικό σημείο της επιστολής που αποπνέει την όλη φιλοσοφία της εγκατάλειψης ζωτικών ριζοσπαστικών στόχων εντελώς απαραίτητων για την αξιοπρεπή ζωή της κοινωνικής πλειοψηφίας στην Ελλάδα, είναι η **ρητή αποδοχή όλων των δανειακών υποχρεώσεων** της Ελλάδας για το ληστρικό χρέος:

*«Οι ελληνικές Αρχές τιμούν τις **οικονομικές υποχρεώσεις της Ελλάδας** προς όλους τους*

πιστωτές της, όπως επίσης δηλώνουμε την πρόθεση μας να συνεργαστούμε με όλους τους εταίρους μας, προκειμένου να αποτρέψουμε τεχνικά εμπόδια στο πλαίσιο της Κύριας Σύμβασης Χρηματοδοτικής Διευκόλυνσης προς την Ελλάδα, την οποία αναγνωρίζουμε ως δεσμευτική έναντι του οικονομικού και διαδικαστικού περιεχομένου της».

Ακόμη πιο ανατριχιαστικοί είναι οι στόχοι της αιτούμενης εξάμηνης παράτασης της διάρκειας της συμφωνίας, καθώς κεντρικός στόχος είναι:

“Να συμφωνήσουμε τους αμοιβαίως αποδεκτούς οικονομικούς και διοικητικούς όρους, η εφαρμογή των οποίων, σε συνεργασία με τους θεσμούς, **θα σταθεροποιήσει τη δημοσιονομική κατάσταση της χώρας**, θα επιτύχει τα **πρέποντα πρωτογενή δημοσιονομικά πλεονάσματα**, θα εγγυηθεί τη **σταθερότητα του χρέους** και θα βοηθήσει στην **επίτευξη** που λαμβάνουν υπόψη την παρούσα οικονομική κατάσταση».

Μέσα σε μια μόλις πρόταση, είναι διατυπωμένη και δηλωμένη μια ολοκληρωτική παράδοση και υποταγή. Έτσι:

- Η αναγκαία ανατροπή του αιματηρού μνημονιακού κεκτημένου, αντικαθίσταται από το αντίθετό του, δηλαδή τη **σταθεροποίηση της δημοσιονομικής κατάστασης**
- Τίθεται ο στόχος για **πρέποντα δημοσιονομικά πλεονάσματα**, τα οποία για να επιτευχθούν, αφενός απαιτείται φορολογική καταλήστευση, αφετέρου νέες άγριες κοινωνικές περικοπές, ενώ ο κόσμος περιμένει τα αντίθετα πράγματα για να ανασάνει.
- Είναι τόσο ατιμωτικός ο συμβιβασμός, που δηλώνεται η δέσμευση και για αυτούς ακόμη τους **δημοσιονομικούς στόχους για το 2015**, όπου από την προηγούμενη κυβέρνηση και την τρόικα είχε στοχευθεί πλεόνασμα 4,5%

Η κυβέρνηση, με την επιστολή του Υπουργείου Οικονομικών στο αίτημα παράτασης της συμφωνίας, κάνει την πρωτοφανή δέσμευση ότι θα απέχει από:

“μονομερείς ενέργειες που θα μπορούσαν να υπονομεύσουν τους δημοσιονομικούς στόχους, την οικονομική ανάπτυξη και την χρηματοπιστωτική σταθερότητα»!

Εδώ μπορεί να ενταχθεί οτιδήποτε. Από την επαναπρόσληψη κάποιων, έως κάθε σκέψη για επαναφορά ενός μέρους των τεράστιων οικονομικών απωλειών των εργαζόμενων ή η άρση ιδιωτικοποιήσεων.

Ο στόχος για το μέλλον, είναι ακόμη πιο ...μαύρος:

«Να ξεκινήσουμε εργασίες ανάμεσα σε τεχνικές ομάδες για πιθανό **νέο Συμβόλαιο για την Ανάκαμψη και την Ανάπτυξη**, που οι ελληνικές αρχές οραματίζονται ανάμεσα σε **Ελλάδα, Ευρώπη και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο** που θα μπορούσε να διαδεχθεί την παρούσα Συμφωνία».

Στην ουσία είναι το νέο μνημόνιο, πρόγραμμα ή όπως ονομαστεί. Άλλωστε ποιος θα ήταν ο λόγος σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση να συνομολογηθεί από "Ευρώπη και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο" και να μη δρομολογηθεί από την εκλεγμένη κυβέρνηση μιας κυρίαρχης χώρας;

Επιτομή αποτελεί, τέλος, η ντροπιαστική πρόσκληση, προς το eurogroup, ώστε:

«Να συμφωνηθεί **εποπτεία** στο πλαίσιο της ΕΕ και της ΕΚΤ και, στο ίδιο πνεύμα, με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο για τη διάρκεια της διευρυμένης συμφωνίας».

Κοντολογίς: Η γνωστή κανονική επιτροπεία από την πασίγνωστη τρόικα!

Τα παραπάνω, **καθόλου δε σημαίνουν ότι στο εξής θα έχουμε μια ανέφελη πορεία** προς ένα συμβιβασμό στο eurogroup με όλους τους τύπους της ευγένειας και της διπλωματικής αβρότητας. Το αντίθετο:

Όσο η κυβέρνηση υποχωρεί κατά κράτος, όσο εγκαταλείπει το όπλο ζωτικών ριζοσπαστικών στόχων και το υπερ-όπλο της λαϊκής κινητοποίησης (για αυτούς τους στόχους, όχι για στήριξη μιας συμφωνίας υποταγής!), τόσο θα παρουσιάζεται από την ΕΕ ως ...επικίνδυνη και θα επιχειρείται ο εξευτελισμός, εκβιασμός και τρομοκρατήσή της.

«Η πρόταση δεν οδηγεί σε ουσιαστική λύση. Κινείται στην κατεύθυνση μιας χρηματοδότησης-γέφυρα χωρίς να ικανοποιεί τις απαιτήσεις του προγράμματος» ανέφερε σχετικά ο εκπρόσωπος του γερμανικού υπουργείου Οικονομικών Μάρτιν Γέγκερ, ανεβάζοντας έτσι τις γερμανικές απαιτήσεις.

Αλλά και στο **εσωτερικό μέτωπο**, οι πρωτοβουλίες των ταπεινωμένων αποσπασμάτων της ΕΕ και της Γερμανίας, που ακούν στο όνομα ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ΠΟΤΑΜΙ, για σύγκλιση "**μετώπου ευρωπαϊκών κομμάτων**", αν και πολύ αδύναμες προς το παρόν, δείχνουν την προσπάθεια για στήσιμο γέφυρας με τους δυνάστες της ΕΕ και οργάνωση δεξιάς μνημονιακής αντιπολίτευσης.

Η **εκλογή του Προκόπη Παυλόπουλου** στην Προεδρία με πρόταση του Αλέξη Τσίπρα,

σηματοδότησε όχι βέβαια την επιλογή συναίνεσης ή έστω ανοχής της αντιπολίτευσης στην κυβέρνηση, αλλά τη δημόσια και συμβολική τοποθέτηση του ορίου της ευρωπαϊκής δεξιάς ως τον ορίζοντα της κυβέρνησης.

Σε αυτές τις συνθήκες, εντυπωσιάζει αρνητικά η έλλειψη τόλμης για καταψήφιση από οποιαδήποτε βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ (με εξαίρεση μιας τιμητικής αποχής από τη Βουλή), παρά τους ψιθύρους δεξιά και αριστερά. Οι δηλώσεις του τύπου “θα ήταν καλύτερος ένας αριστερός πρόεδρος, αλλά αφού το πρότεινε δημόσια ο Τσίπρας και είναι και ξεχωριστός ο Παυλόπουλος, θα ψηφίσουμε”, απέχουν πολύ από μια αριστερή στάση αρχών.

Η κυβέρνηση από τη μεριά της, έχει μπει σε ένα **συναγωνισμό** υπέρ της εύρεσης ευρωπαϊκής λύσης:

*«Το αυριανό Eurogroup έχει μόνο δύο επιλογές: Να αποδεχτεί ή να απορρίψει το ελληνικό αίτημα. Εδώ θα φανεί **ποιος θέλει να βρεθεί λύση** και ποιος όχι»*

Οι οπαδοί του ΣΥΡΙΖΑ εύχονται και ελπίζουν να διαπραγματευτεί η κυβέρνηση και να κρατήσει κάποιες “κόκκινες γραμμές” στα κοινωνικά ζητήματα. Σε κάποιο βαθμό αυτό θα γίνει. Ακόμη και οι προηγούμενες κυβερνήσεις το επιχείρησαν ψοφοδεώς. Ωστόσο, αυτή η προσπάθεια θα είναι καταφανώς υποθηκευμένη, από τις κατά κράτος υποχωρήσεις στα θεμελιώδη ζητήματα.

Το ζητούμενο δεν είναι η “λύση” γενικά. Η αδυσώπητη αλήθεια είναι ότι η λύση που θέλει η ΕΕ και το ΔΝΤ, τα υπερ-όπλα αυτά του κεφαλαίου, είναι το αντίθετο της λύσης που χρειάζονται τα εργατικά και λαϊκά στρώματα στην Ελλάδα. Για αυτό και αποκαθήλωσαν εκλογικά και πολιτικά όσους αντιπροσώπευσαν την πρώτη λύση.

Ο **παλλαϊκός ξεσηκωμός** για να μείνει ανοιχτή η προοπτική μιας **λαϊκής ανατροπής** και να μην κλείσει ταπεινωτικά η ρωγμή που άνοιξε με τους αγώνες πέντε χρόνων, είναι το ζητούμενο.

Σε αυτή την ανάγκη να δοκιμαστούν σκληρά όλες οι δυνάμεις της μαχόμενης αριστεράς και του εργατικού κινήματος. Όσοι παραμένουν στις δάφνες μιας εκλογικής νίκης ονειρευόμενοι μια ήρεμη διαχειριστική σεζόν ή αρκούνται στα χαϊδολογήματα και παινέματα προς την κυβέρνηση και τη νέα περίοδο υποταγής, αναλαμβάνουν βαριές ευθύνες...